

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **JUDr.X.Y.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. Elenou Ľalíkovou, advokátkou, v Bratislave, Podbrezovská 34, proti odporcovi **Slovenskej republiky - Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, o **náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 4 C 88/2010, o vylúčení sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z prejednávania a rozhodovania vecí vedenej na tomto súde pod sp.zn. 6 Cdo 20/2014, sp.zn. 6 MCdo 16/2013, takto

r o z h o d o l :

Veci vedené na tunajšom súde pod sp.zn. 5 Nc 3/2014 a 5 Nc 4/2014 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp.zn. 5 Nc 3/2014.

Sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Ľubor Šebo a JUDr. Mária Šramková **n i e s ú v y l ú č e n í** z prejednávania a rozhodovania vecí vedených na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 6 Cdo 20/2014 a sp.zn. 6 MCdo 16/2013.

O d ô v o d n e n i e

V konaní o podanom dovolaní, ktoré je na Najvyššom súde Slovenskej republiky vedené pod sp.zn. 6 Cdo 20/2014 a v konaní o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, ktoré je vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 6 MCdo 16/2013, generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) vo svojom písomnom podaní z 26. mája 2014 vzniesol identickú námietku zaujatosti voči sudcom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Ľuborovi Šebovi a JUDr. Márii Šramkovej, ktorí sú v predmetných veciach zákonnými sudcami a navrhol, aby boli vylúčení z prejednávania a rozhodovania týchto vecí.

Za dôvody pre vylúčenie JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Márie Šramkovej uviedol: ...
O dôvode som sa dozvedel 15. mája 2014 nahliadnutím do materiálu „Zoznam kandidátov na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“ umiestneného na webovej stránke www.sudnarada.gov.sk. Tu sa okrem iných (pod bodom 8) uvádzajú ako navrhovatelia kandidáta JUDr. X.Y. sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Mária Šramková a JUDr. Ľubomír Šebo (správne Ľubor Šebo, pozn. dovolacieho súdu), ktorí majú rozhodnúť vo veci mimoriadneho dovolania pod sp.zn. 6 MCdo 16/2013 a vo veci dovolania pod sp.zn. 6 Cdo 20/2014 po tom, čo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. februára 2014 sp.zn. 5 Nc 1/2014, 5 Nc 2/2014 boli z prejednávania a rozhodnutia veci vedených na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp.zn. 6 Cdo 20/2014 a 6 MCdo 16/2013 vylúčení sudcovia JUDr. Rudolf Čirč a JUDr. Daniela Švecová. Presvedčenie, že JUDr. Mária Šramková a JUDr. Ľubomír Šebo majú k JUDr. X.Z. nadštandardne pozitívny vzťah, opieram o skutočnosť, že obaja menovaní využili právo dané im ustanovením § 27 ods. 2 zákona č. 185/2002 Z.z. o Súdnej rade a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a osobne navrhli JUDr. X.Y. za kandidáta na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Je zrejmé, že tento ich počin presahuje rámec bežnej kolegiality v rovine „podriadený - nadriadený“ a nie je ho možné podradiť ani pod pojem „povinnosti sudcu“. Návrh kandidatúry v sebe obsahuje celý komplex vyjadrenia kladného vzťahu ku konkrétnej osobe sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ak JUDr. Šramková a JUDr. Šebo navrhli JUDr. X.Y. za kandidáta na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, dali mu prednosť pred vyše 80 inými kolegami - sudcami. Prejavili tým nielen svoje hodnotenie jeho profesionálnych a ľudských kvalít, ale aj nevyhnutnosť prejaviť tento svoj vzťah k jeho osobe práve návrhom jeho kandidatúry za predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Učinili tak bez ohľadu na to, že majú v budúcnosti prejednávať a rozhodovať o mimoriadnych opravných prostriedkoch v konaniach, kde JUDr. X.Y. vystupuje ako navrhovateľ. Pri posudzovaní nestrannosti - a jeho protipólu zaujatosti sudcu je potrebné prihliadať na aspekt subjektívneho i objektívneho charakteru a to spôsobom rešpektovaným aj Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) aj Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“)...

... Je nepochybné, že ak JUDr. Šramková a JUDr. Šebo navrhli osobne JUDr. X.Y. za kandidáta za predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za situácie, že zhodne ako oni konalo ďalších 50 sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (a že teda toto ich konanie nebolo nevyhnutnou

podmienkou na zabezpečenie kandidatúry JUDr. X.Y na funkciu predsedu Najvyššieho súdu SR), vyjadrili tak osobe, ktorá má právne postavenie účastníka sporu vo veci, o ktorej majú rozhodovať, takú vysokú náklonnosť, že objektívne spochybnili svoju schopnosť konať v jeho veci nestranne. Prelomili tým aj povinnosť danú im § 30 zákona č. 385/2000 Z.z. o súdoch a sudcoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, kde sa im okrem iného ukladá povinnosť „zdržať sa všetkého, čo by mohlo ochromiť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov“. Je nepochybné, že otvorená podpora kandidatúry sporovej strany do jednej z najvyšších justičných funkcií zakladá objektívnu pochybnosť o budúcom nestrannom a spravodlivom rozhodovaní menovaných v senáte Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6C vo veciach sp.zn. 6MCdo 16/2013 a 6Cdo 20/2014...“.

Sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Ľubor Šebo a JUDr. Mária Šramková sa k vznesenej námietke zaujatosti vyjadrili zhodne tak, že vo veci sa necítia zaujať. S JUDr. X.Y nemajú žiaden nadštandardný vzťah. Ich vzťahy neprekročili rámec vzťahu kolegov, aký majú k ostatným kolegom na Najvyššom súde Slovenskej republiky. Vo veci návrhu JUDr. X.Y na funkciu predsedu Najvyššieho súdu nešlo o ich výslovne osobný návrh podľa § 27a ods. 2 zákona č. 185/2002 Z.z. o Súdnej rade (nie § 27 ods. 2 ako je nesprávne uvedené v námietke), ale o spoločný návrh sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (takmer 60 sudcov). Využili iba právo, ktoré im (ako aj ostatným kolegom) umožňuje zákon. Popierať ich práva ako sudcu, prípadne občana a spájať využitie tohto práva ako nadštandardný vzťah ku komukoľvek, je popieraním týchto ich práv a ich zneužitie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k námietke zaujatosti vznesenej odporcom uviedol:... „Podľa dokumentov, ktoré sú k dispozícii na webovej stránke www.sudnarada.gov.sk JUDr. X.Y ako kandidáta na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky navrhli medzi inými päťdesiatimi ôsmimi sudcami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj JUDr. Mária Šramková a JUDr. Ľubor Šebo. Podaním návrhu kandidáta na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky využili uvedení sudcovia svoje ústavné právo účasti na správe vecí verejných. Z obsahu námietky zaujatosti generálnej prokuratúry je zaujímavá najmä skutočnosť, ktorú generálna prokuratúra zvyrazňuje a to, že podaním návrhu kandidáta na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v osobe JUDr.X.Y vyjadrili JUDr. Mária Šramková a JUDr. Ľubor Šebo svoj nadštandardne priateľský vzťah k osobe JUDr. X.Y. Uvedená myšlienka vychádza zrejme zo skúseností a fungovania Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, a to že do verejných funkcií sa na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky nominujú osoby priateľov a známych, s ktorými majú navrhovatelia nadštandardné vzťahy. Považujem za potrebné uviesť, že ak je táto praktika vlastná Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, poznatky z mojej praxe sú také, že v ostatných oblastiach verejnej správy prebieha nominácia kandidátov na jednotlivé posty vo verejnej správe na základe ich odborných schopností, ak aj výsledkov ich práce. Ďalším poznatkom vyplývajúcim z podanej námietky zaujatosti je fakt, že ak

podľa Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podaním návrhu kandidáta na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v osobe JUDr. X.Y vyjadrili JUDr. Mária Šramková a JUDr. Ľubor Šebo svoj nadštandardne priateľský vzťah k osobe JUDr. X.Y, potom je možné a contrario vyvodiť záver, že ak ďalší člen senátu JUDr. Machyniak návrh na kandidatúru JUDr. X.Y za predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nepodal, možno podľa výkladovej logiky generálnej prokuratúry vyvodiť jeho nadštandardne negatívny vzťah k osobe JUDr. X.Y. Zaujímavá je následne skutočnosť, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v podanej námietke zaujatosti zaujatost JUDr. Ivana Machyniaka nenamieta. Z logiky prezentovanej v podanej námietke zaujatosti potom vyplýva, že na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) by neexistoval sudca, ktorý by mohol o veci týkajúcej sa navrhovateľa rozhodnúť, a to práve na základe faktu, že v prípade, ak by sudca najvyššieho súdu podal návrh na kandidatúru JUDr.X.Y na predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, mal by byť vylúčený z konania pre nadštandardne pozitívny vzťah k jeho osobe, a na druhej strane, ak takýto návrh sudca najvyššieho súdu nepodal, mal by byť vylúčený z rozhodovania vo veci, lebo má k jeho osobe nadštandardne negatívny vzťah...“ Záverom uviedol, že s uvedenými dvoma sudcami má štandardný pracovný vzťah neodlišujúci sa od vzťahov s ďalšími sudcami najvyššieho súdu. Podanú námietku považoval za absurdnú a nedôvodnú.

O vylúčení sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodne do desiatich dní iný senát tohto súdu (§ 16 ods. 1 štvrtá veta O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (senát 5 Nc, v zmysle platného a účinného Rozvrhu práce Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na rok 2014) v zmysle citovaného ustanovenia posudzoval opodstatnenosť tvrdenej zaujatosti sudcov tohto súdu JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Márie Šramkovej z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci.

Vychádzal pritom z ustanovenia § 14 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu veci, k nezaujatému prístupu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to : 1/ k veci, v rámci ktorého vzťahu by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci,

2/ k účastníkom konania, ktorý vzťah by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom či negatívnom) pomere k nim, 3/ k zástupcom účastníkov konania, ktorý vzťah by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod bodom 2/.

Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednávanej veci alebo taký jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej možnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania veci buď na návrh účastníka súdneho konania (§ 15a O.s.p.) alebo na základe návrhu (oznámenia) samotného sudcu (15 O.s.p.).

Obsahom práva na prejednanie veci pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu (iného senátu najvyššieho súdu) vyhovieť každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu (iného senátu najvyššieho súdu) prejednať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) treba trvať na tom, že sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom nezaujato a spravodlivo. Pri posudzovaní týchto dôvodov (ich analýze) v konkrétnej situácii je nutné prihliadať aj na rozsiahlu a inštruktívnu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“).

ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu treba brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napr. Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napr. Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnej skutočnosti, so zreteľom na ktorú môžu vznikať pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti (porovnaj tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná – „Justice must not only be done, it must also be seen to be done“). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (pozri Delcourt proti Belgicko). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanej veci a k účastníkom konania, resp. k ich právnym zástupcom.

Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava účastníka konania je objektívne oprávnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádajú nedostatok nestrannosti súdu (pozri Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Treba brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu medzi členmi spoločnosti, preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho

vzťah k danej veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom stanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranne (I. ÚS 332/08).

Existencia oprávnených pochybností závisí vždy od posúdenia konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria sa musí rozhodnúť, či (úplne odhliadnuc od osobného správania sa sudcu) existujú preukázateľné skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybnosti o nestrannosti sudcu (pozri Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietat' zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce, určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú.

Z uvedenej judikatúry ESĽP a ústavného súdu možno vyvodit', že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podriaďit' prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, či sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom disponuje.

Sudcov pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským alebo jemu podobným vzťahom (§ 116 Občianskeho zákonníka), ktorému na roveň môže v konkrétnom prípade stáť vzťah priateľský, či naopak nepriateľský, takej intenzity, že sudca nebude schopný nezávisle a nestranne rozhodovať vo veci.

Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Pri výkone svojej funkcie je nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (l. 144 Ústavy Slovenskej republiky, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu, keď výnimky môžu vyplývať len z naplnenia zákonných predpokladov, ktoré neboli v danej veci naplnené.

Z ustanovenia § 30 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, kde je vymedzenie základných povinností sudcu, vyplýva o.i. povinnosť sudcu zdržať sa všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Sudca musí vystupovať nezaujato a dbať o to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. K účastníkom konania je povinný pristupovať bez akýchkoľvek predsudkov.

Aj so zreteľom na toto ustanovenie má sudca (v rámci prejednávania a rozhodovania konkrétneho sporu) zachovávať k veci, účastníkom konania a ich zástupcom vždy vecný a profesionálny prístup. Miera schopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupe od veci, od účastníkov konania a od všetkého, čo súvisí s prejednávaním veci v súdnom konaní, je daná stupňom osobnej a osobnostnej pripravenosti sudcu na výkon súdnictva.

O nestrannosť musí dbať predovšetkým sudca sám. Pri výkone súdnictva má zachovať vecný prístup za každých okolností. Svojím správaním má dbať na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná. Musí mať dostatok schopnosti ovládať svoje konanie aj sféru svojich vnútorných pocitov. Súčasťou vecného prístupu sudcu k prejednáwanej veci a k účastníkom konania je napr. aj schopnosť sudcu vyrovnáť sa vnútorne s prípadnými námietkami účastníkov v priebehu i mimo konania, ako aj s eventuálnou kritikou jeho konania, ktorá môže mať rozmanitú podobu (porovnaj R 47/1998). Pokiaľ by sudca (mimo iného) takúto schopnosť nemal, spochybňovalo by to jeho spôsobilosť vykonávať funkciu sudcu. Treba pripomenúť, že nezávislosť s nestrannosťou a odbornosťou (kvalifikáciou) sudcu sú podmienkami kvalitného rozhodovania a jeho predvídateľnosti a sledujú tak význam riadneho napĺňania (poskytovania) spravodlivosti.

Odporca existenciu objektívnych pochybností o nezaujatosti a nestrannosti sudcov JUDr. Márie Šramkovej a JUDr. Ľubora Šeba, ktoré sú dôvodom pre ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania danej veci vyvodzovali z tvrdeného nadštandardného priateľského vzťahu týchto sudcov k navrhovateľovi. Teda navrhol vylúčiť sudcov JUDr. Máriu Šramkovú a JUDr. Ľubora Šeba so zreteľom na ich pomer (priateľský vzťah) k účastníkovi konania (navrhovateľovi).

Vzťahom priateľským sa vo všeobecnosti chápe hlboký (až emocionálny) vzťah založený na dôvere, úprimnosti, družnosti, prívetivosti, vzájomnej pomoci, tolerancii, porozumení, ale aj účasti na spoločnom duševnom i duchovnom živote a pod. Je preto dôležité odlišovať priateľstvo od iných medziľudských vzťahov.

Pri posudzovaní, či uvádzané okolnosti prezrádzajú nedostatok nestrannosti namietaných sudcov (z objektívnych aspektov), a teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti, vychádzal Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyššie citovanej judikatúry ESĽP, ktorá vyžaduje, aby sa obava z nedostatku nestrannosti zakladala na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného. Tzv. objektívna nestrannosť sa teda posudzuje nie podľa subjektívneho postoja účastníka, ale podľa objektívnych symptómov- rozhodujúca je existencia objektívnych skutočností, ktoré sa ale musia preukázať.

Podaním návrhu kandidáta na predsedu najvyššieho súdu sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Mária Šramková a JUDr. Ľubor Šebo využili svoje návrhové právo, ktoré im umožňuje zákon (§ 27a ods. 2 zákona č. 185/2002 Z.z. o Súdnej rade Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Z uvedeného zákonného ustanovenia totiž vyplýva, že sudca Najvyššieho súdu Slovenskej republiky má právo navrhnúť kandidátov na predsedu najvyššieho súdu. Využitie uvedeného práva nemožno bez ďalšieho považovať za takú skutočnosť, ktorá by objektívne spochybňovala zaujatosť sudcov a diskvalifikovala ich do budúcnosti z možného prejednávania a rozhodovania vo veci.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. Mária Šramková a JUDr. Ľubor Šebo nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania daných vecí.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 13. júna 2014

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová